

Еге ж...

Автор:

Сергій Мисько

Еге ж...

Сергій Мисько

Навколо тебе туман. Туман надій і сподівань, переконань і прагнень... Туман, який закриває від тебе сутність. Незаперечну сутність всього, в якій не діють твої правила. Ти можеш лише заховатись і тільки на довгу мить, в тумані свого існування. Туман... Густий туман ти в ньому хочеш чогось і живеш заради того, щоб чогось хотіти. Позбав себе всього особистого і матимеш страх і станеш жити в світі невідворотності і неминучості. Сам на одинці в "тому" не ілюзорному, справжньому; де немає ні добра, ні зла, є тільки світ без туману. Може це спасіння, а може просто твоє щастя. А поки що тобі потрібен туман, твій, який ховає, дасть надію, можливість, дозвіл жити і радіти тому, що все так є. Не бійся його, бо це ти сам...

Сергій Мисько

Еге ж...

Гаряче пиво

Він нарешті прокинувся від надокучливого сигналу будильника свого мобільного. Ранок. Останній день літа. Вікенд минув. Вчорашня викладка на повну давалася знаки. Фізична праця – це не його коник. Цього разу він переконався на всі сто. Але брак грошей на ці вихідні і ситуація в якій він опинився примусили до виснаження тіла. Розвантажував фуру з цукром. Працював сам. Швидко, мов

конвеер. Мішки, мішки, мішки... окрім них більше нічого. Всі схожі один на одного, одної ваги, одного розміру. Він називав їх клонами. Безкінечна кількість клонів. Іноді йому здавалося, що в нього на плечах не мішок вагою 50 кілограмів, а якесь створіння. Воно зручно вместилося на його шиї, звісило ноги та потішається над ним, чухаючи до саден шкіру. А він мусить терпіти. Він терпів. Боровся з бажанням негайно кинути всю цю свистопляску і піти геть. Аби хоч трохи відвести душу, доносив мішок до машини і жбурляв щосили, ніби намагався завдати шкоди нахабному створінню. Але це тривало недовго. Ця процедура потребувало зайвих затрат енергії. Він відчув втому. Ще й один клон, якого він кинув мимо цілі трішки розірвався. Цукор почав зрадницьки сипатися на землю. Добре, що цього не бачив бригадир. Швиденько підняв пораненого, трусонув його перед тим, як примостити діркою до кузова машини. А цукор акуратно зібрав у кишені спецівки. Він впорався. Сто клонів смирно лежали на кузові і цієї «Газелі».

Тіло... його неслухняне тіло не хотіло вставати. Воно воліло валятися одягненим, посеред асорті з постільної білизни з різного непотребом, який дивним чином опинився на цьому ліжку. А ще цукор. Все було пересипане білим, хрустким, солодким цукром із його кишень. Ті частини його одягу, які просякли потом найбільше, перетворилися на липкі острівці. Тіло було брудним, кволим, втомленим. Сидячи на ліжку, він скинув брудний одяг. Абсолютно голий він встав та спробував зробити декілька енергійних рухів руками. Спробував. Не зміг стриматися – розсміявся. Замість енергійних рухів, його тіло видало кволі посмикування. Холодний душ очистив тіло разом з кволими думки від цукру. Тепер він вже не був вкритий з ніг до голови солодким брудом. Все, що було на ліжку, згорнув у клубок і виніс за двері квартири. Консьерж матиме втіху.

Із холодильника взяв пляшку не фільтрованого пива. А ще шматок соленого сала з прорістю, вже декілька раз ним надкушений. Мабуть вчора за вечерею... Це все, що він мав на сніданок. Він згадав, це вчора купив на здачу від квітів цю пляшку пива та сало. А ще, як дожував відкушений шматок і впав виснажений на ліжку.

Пиво: холодне, живе, не фільтроване. Він не любив пити холодне пиво. За звичай він трішки підігрівав його в гарячій воді. Ставив чайник з пляшкою на газову плиту. За декілька хвилин пиво нагрілося. А доки воно грілося він жував сало без хліба, відкушуючи його, мов хижий звір. Пиво підігрілося, а скоріше стало гарячим, як свіжий, щойно заварений чай, готовий до вживання.

Він полюбив віднедавна пити зранку, перед виходом в світ, гаряче пиво аби відновити сили, замість кави чи чаю, опісля виснажливої фізичної праці напередодні. Цей ранок не став виключенням. Відкрив пляшку об стіл. Кришечка дзвінко застрибала по підлозі. Завчасно закрити горлечко долонею, бо пивна піна почала бити напором, немов із вогнегасника. Налив із півлітрової пляшки гарячий напій у велику вазу для квітів. Воно заповнило її по вінця, ще й трохи збігло по стінках. Квіти, які він купив на зароблені гроші, довелося поки що покласти на стіл, а воду виплеснути на підлогу. Він не чекав доки воно трохи схолоне і поволі всядеться піна. Спрагло пив пінну консистенцію великими ковтками, не боячись обпекти собі все всередині. Це був особливий кайф. Напій мав неповторний смак.

Гарячий хміль дратував свідомість. Відчув знайомий стан. Тепер він вийде на балкон, обгорнутий білим простирадлом і милуватиметься навколишнім пейзажем з висоти третього поверху. Будівництво торгівельно-розважального комплексу навпроти його будинку мало для нього ритуальне значення. Воно нагадувало великий мурашник. Який кожного дня ріс, мов тісто, перетворюючись на монументальну споруду. Величезна, різнокольорова, неправильної форми, вона відображала всю суть сьогодення... Чудодійні дріжді у вигляді чималих грошей робили свою справу. Насолоджуючись цією феєрією, він допив пиво перекинувся через балкон і щосили почав кричати нещодавно придуману мантру:

– Кобили!!! Кобили!!! Кобили!!!

Це безглузддя його неймовірно забавляло. Першими відреагували представниці слабкої половини людства, які стояли на зупинці маршрутного таксі. Деякі декілька разів покрутивши пальцем біля скроні. Знайшлися й більш балакучіші... можливо молодші та менш терплячі. Вони, навперебій, вигукували йому у відповідь:

– Козел! Козел! Козел!

Ці хвилини тішили його самолюбство. Бо цими своїми вигуками, як він вважав, вони погоджувалися з тим, що вони дійсно «кобили»... Не залишилася в стороні і чоловіча стать. Ці відповідали агресивніше. Пролунав відбірний мат, підкріплений недвозначними жестами. Якийсь здоровань погрожував вилізти на балкон і розправитися з ним фізично. Інтелігент в окулярах порадив викликати санітарну машину із психлікарні.

Він піймав себе на думці: «Невже серед чоловіків є кобили? Он, як воно. Чому вони так? Чи їх образила моя поведінка. Мої слова були в повітря. Мабуть більшість людей бачить у всьому загрозу і образу.»

Ескалацію конфлікту нейтралізував маршрутний автобус № 103, який поглинув усіх невдоволених його новою мантрою.

Опісля такого відпочинку він заходив до кімнати, скидав простираadlo. Хміль від пляшки гарячого пива почав зникати, звільняючи організм для більш продуктивної діяльності. Він нерухомо ставав посеред кімнати голим, перед великим, майже на всю стіну, люстром. Хвилинку спокійно дивився на своє тіло. Думки самі дали про себе знати: «А я багатим не народився. Гроші заробив без баласту і криміналу. Розум, кураж, трохи везіння. Ну і рятівна рука долі. Я таким сам став. Побуду ще й багатим. Життя різноманітне. Треба все понадкушувати більш-менш істівне. Набридне – роздам все всім. Ніколи не жалітиму. Ні за чим. Ось таким я і є».

Дістав із шафи свій набір для ділового дрес-коду. Одягав на голе тіло білу сорочку. Старанно затягнув вузол на трьох червоних, довжелезних краватках, сплетених косичкою, кінці яких звисали нижче поясу. Труси він вважав зайвими в своєму вбранні. Поверх – строгий, чорний костюм без жодної кишені. На босі ноги, без шкарпеток, взув свої улюблені зелені, конопляні черевики, пошиті на індивідуальне замовлення. Весь його одяг пошитий на індивідуальне замовлення. Навіть краватки. На зап'ястя накинув розеднані декоративні платинові кайданки з написом: «Бранець капіталу». До лівої причепив мобільний телефон. Парфумами він не користувався. Задоволений, клацнув пальцями. Вихідні вдалися на славу. Потім викликав свого водія.

За десять хвилин він вже сидів на задньому сидінні жовтого Lexus з букетом синіх троянд. В авто він закурив кубинську сигару. Він їхав на роботу. За цей час встиг два рази струсити попіл з сигари, просто собі під ноги, скуривши одну десяту від неї, а це приблизно дорівнювало двом тисячам євро. Недокурену сигару за звичай віддавав потім охоронцю на вході в офіс. Дав про себе знати мобільний, заторохкотівши звуком розсипаного гороху. Він неквапом вів розмову:

– Привіт. Ти вже на роботі? Де був? Мала, розважався. Ні, вже не п'яний. Нормально все. Був на нашій першій квартирі. Пам'ятаєш? Які тьолочки? Квіти тобі подарую, твої улюблені – сині троянди. Все, як ти любиш. Так, заробив

тяжкою працею. Та вони мені зараз тільки цукром і пахнуть. Мною? Сама нюхатимеш, розкажеш. Потім поясню. Кайф, повна викладка. Куди тим тренажером. Вистачило якраз на три троянди. Літо, а бач ціни на ці троянди завжди зимні. Не п'ять. Дорогенька у нас темпи з тобою інші. П'ятирічку за три роки – це норма. Можеш поки що покерувати там за мене. Що? Вже підписала якийсь контракт? Добре розважся, як знаєш. Мое дітище росте? Мрія дитинства. Комплекс. Не росте? Любася, не жартуй. Я щойно дивися на нього. Росте, росте... Поцілую, як приїду. Вже приїхав. Зараз побачимось. Пока...

Вродя

Капсула набула горизонтального положення і стала прозорою та звукопроникною. Минуло рівно-рівнісінько вісім хвилин від моменту затримання. Вродор Копиця почув приємний жіночий голос від якого відразу запаморочилося в голові.

– Вітаю! Я суддя, Надя Безнадійнаа. Шануймося.

Над ним, діловито розставивши ноги й закинувши руки за голову, стояла суддя. Про це свідчила зелена фарба, якою було повністю вкрите її струнке тіло й довге, зібране на маківці в хвіст, волосся.

«Гарна! Отже покарання буде не надто суворим», – Копиця полегшено зітхнув. Він випростав тіло й приготувався до проголошення вироку.

Він представ перед нею в природному блідо-рожевому кольорі. Як і всі порушники закону він був позбавлений привілею фарбувати шкіру згідно статусу. Суддя аж занадто уважно оглянула свого підсудного, неприховано милуючись його вродою. Відразу було помітно, що він їй сподобався. Але між ними не може бути навіть ритуальних притулять чи елементарного позаштатного орального обміну інформацією. Ситуація вимагала інших взаємин... Опанувавши себе, Безнадійнаа виголосила чітким, приємним голосом:

– Враховуючи всі ваші заслуги, суд передбачає помірне покарання з подальшою реабілітацією. В разі позитивної динаміки – відновлення на посаді. У випадку

форс мажорних обставин..., – вона зробила багатозначну паузу. – Вам надається право вибору. Ви понад усе бажали так званих насолод земного життя. Тобто, опісля покарання, маєте змогу прожити повноцінним життям землянина. Один, але завершений фізіологічний цикл. В разі обрання цього варіанту, ви назавжди втрачаєте право займати керівні посади і бути зарахованим до складу груп наглядачів. Коротше...

Вродор уважно слухав. Він не мав права перебивати монолог цієї представниці Феміди, навіть якщо б це тривало цілу вічність.

– За систематичні порушення першого закону сингулярної рівноваги, суд планети Фаетон виніс вердикт: зняти повноваження начальника зміни станції транзитних телепортацій з громадянина Вродора Копиця та запровадити термін відбування покарання строком на одну добу в реальному плинні часу. Локація відбування покарання: планета Земля, місто Львів. Місце відбування покарання: скульптурний барельєф на будинку номер 13, що по вулиці Зелена. Обмеження волі проходитиме в кам'яній шкірі лева. Вирок остаточний і оскарженню не підлягає.

Вродор ще деякий час відчував відлуння останньої фрази: «Вирок остаточний і оскарженню не підлягає». Навіть втрачаючи відчуття зв'язку зі своїм світом, він не міг викинути з голови цей приємний і водночас безжальний жіночий голос.

* * *

Того дня Вродор Копиця з командою охоронців транзитного порталу на Кафедральній площі, проводили планову заміну коду доступу. Коли він її побачив вперше, відбулося щось неймовірне. Її замріяні, підняті до неба очі. Вологі, пухкі губки шепотіли щойно народжений вірш про кохання... Вродор категорично відхилив варіант структурних змін в своїй свідомості. Останнім часом йому зачастило відчувати подібний стан. Але він вдало долав ці навали. Він своєчасно зупинявся і нейтралізував ланцюгову реакцію поки що контрольованого почуття. Цього разу все інакше, бо добровільно відмовився чинити опір нестримно приємному душевному лоскоту.

Вона звичайна людина! Інформаційна база структури ДНК в прийнятних межах Патологічні збої відсутні. Майже ангельська душа. Переглянув усі можливі варіанти змін її циклу життя у випадку його втручання. Абсолютна посередність

з огляду на претензії переміщення на Фаетон в якості постійного колоніста чи хоча б гості з тимчасовою втратою пам'яті.

Оттоді все і почалося. Вірніше закінчилося не встигнувши дійти до точки кипіння, з огляду на ті два побачення, які перевернули, стабільний до нині уклад його безтермінового існування на станції Фаетон.

Вона ходила по площі, нашіптуючи одну й ту ж фразу. Мабуть не могла знайти достойної рими. Він стояв оддалік і любувався нею. Нарешті наважився... Проходячи мимо прошепотів їй на вушко:

– Кохання.

Вона відповіла:

– Тут воно не римується...

– Римується. Я знаю. Мене звати Вродор. Можна просто Вродя. Ти божественна...

– Я звичайна і звати мене Секлетка. Ти красивий... Вродя. Незвичайне ім'я. Ти, що інопланетянин? – Її посмішка остаточно його обеззброїла.

Вродор скористався службовим становищем, аби знову побачити Секлетку. На другому побаченні вони продовжили складати вірша і... цілувалися до сходу сонця.

* * *

Термін покарання добігав кінця. Залишалися лічені хвилини. Він так собі міркував: «Якщо все буде, так, як я спланував, то вона має прийти за лічені хвилини. Тоді... Головне зачепитися за фізіологічний цикл. Тоді отримаю шанс, хоч і примарний, повернутися на Фаетон, але вже не одному, а з Секлеткою. До сих пір не вірю, що все це зі мною. Відбуваю покарання в кам'яній шкірі. Я свідомо йшов на порушення закону, керуючись давно забутими мотивами. Нарешті, ось і вона...»

* * *

Домовилися зустрітися на Зеленій вулиці. За словами Вроді, там нещодавно відкрили цікаву кав'ярню «Фаетон» з напрочуд гарним левом на фасаді. Для закоханих парочок там за спеціальним рецептом безкоштовно готують одну порцію кави, яку подають у одній, великій філіжанці.

Секотний літній день. Невблаганне сонце нмагається випалити на поверхні землі свій автограф. Повітря потроху перетворювалося на вакуум. Порятунк прийшов вчасно. Мов за чиеюсь командою, посеред ясного неба, зненацька виникли з десятків пухнастих хмар, що нагадували казкових велетнів, які відразу заходилися кидати пригоршнями воду на спрагле, розпечене місто.

На превеликий жаль «Фаетон» зачинена на перерву.

Невеличкий балкончик під яким вона вчасно знайшла порятунк ледве міг прикрити її від зливи. Але цього було достатньо аби залишатися сухою. Хоча Секлетці довелося вмотитися на лева в чудернацькій позі. Ноги й руки обхопили гарячу кам'яну тварину, мов рятівну паличку. Притулившись до гриви грудьми, схилила голову, закривши леву очі своїм довгим, чорним волоссям. Прохолода дощу і гарячий лев, такого незвичайного контрасту годі й чекати.

Вона навіть трішки впріла від нагрітого каменю. Груди з краплинками поту, прикриті коротким топіком, неслухняно вислизали назовні через глибоке декольте. Вона торкнулася ними шорсткої кам'яної гриви і їй стало лоскотно. Від такої пози коротка спідничка підскочила вище стегон. Сороміцькі місця Секлетки від повного контакту з кам'яною шкірою відділяла лишень тонка смужка трусиків...

Як не дивно, але вона примудрилася задрімати під заспокійливий шум падаючої з неба вологи. Чи то вві сні, чи наяву, але незчулася, як кам'яний лев лизнув її обличчя своїм великим, теплим язиком. Вона чітко бачила, як відкрилася його паща...

* * *

Вродор навіть не сподівався, що останні хвилини перебування у кам'яній шкірі будуть напрочуд емоційно і... еротично насиченими. Вони притулялися! По справжньому, хоча й не свідомо.

Разом з цим скінчилася й злива, так раптово, як і почалася. Зненацька Секлетка відчула, як сповзає з лева. Руки хапають повітря. Вона закриває очі і падає... Але, що це? Її хтось вправно підхопив на руки і ніжно поцілував. Знайомий голос, прошепотів на вушко:

- Назвемо новий вірш «Кам'яна шкіра». Дощ скінчився. Кав'ярня вже відчинена.

Лише тепер Секлетка відкрила очі. Кам'яний лев зник, ніби його ніколи й не було. Натомість Вродя несе її на руках до кав'ярні. Вона на ходу, сором'язливо, поправляє піддиркану спідничку.

- Вродя, скажи чесно. Як ти встиг? Чи може той лев - ти? - вона грайливо чмокнула його в щічку.

- Так, Секлетко, в це складно повірити, але...

- Жартуєш, левчику?

- Як би ж то... Тепер я твій. На все життя!

Тринадцята гора

- Тут і зараз. Нічого не питай, - впевнено сказав мольфар Тринда.

- Заходь, не роззувайся. Справу для тебе маю... та й випити нема з ким.

* * *

Петро Чорт – письменник початківець. Талант літератора був у нього від народження. Так Петро називав свою появу на білий світ вісім років тому, опісля того, як прийшов до тям в лікарні... Він сім діб перебував у глибокій комі. Хоча своє ім'я згадав відразу. Тільки от звідки сам та хто його батьки, ніяк не міг пригадати. Перше, що попросив у лікарів щойно «народившись», так це дати йому папір і олівця, аби записати казки, які він бачив у своїх снах...

Знайшли його у Києві, на Хрещатику. Чорт ходив босоніж, серед літа одягнений в чорного, вивернутого кожуха і питав у перехожих: «Хто я?» А якийсь жартівник візьми та й скажи йому: «Ти – чорт!» Щойно почувши це слово, Петро відразу втратив свідомість.

Лікарська комісія визнала його цілком нормальним і життєздатним. Згодом він отримав паспорт, в якому було записане його нове ім'я: Петро Петрович Чорт. Прописку дали йому в гуртожитку заводу залізобетонних конструкцій. Після проходження всіх необхідних процедур був зарахований на посаду контролера в метрополітені... У вільний від роботи час він писав досить цікаві казки. Навіть вийшло друком декілька його книжок. Вони так і називалися: «Казки Чорта».

Щороку, восени, Петро брав відпустку та подорожував країною.

Цієї весни він вирішив податися в Карпатські гори за новими сюжетами для своїх казок. Нічого путнього поки що не знаходив, бо всі історії вже писані-переписані до нього. Хоча йому все ж пощастило. Однієї погожої днини, блукаючи лісом, Петро зайшов дуже високо в гори. Він не сподівався когось тут зустріти, а даремно. Може й не випадково натрапив на закинуту землянку, в якій цієї пори року поселявся місцевий мольфар Тринда.

* * *

Вже добряче набравшись, письменник уважно слухав розповідь не менш п'яного мольфара, одягненого у сучасний спортивний костюм зеленого кольору. Довгі штани з широкими холошами, оздоблені трьома білими смужками по боках, що скоріше нагадували брюки-кльош бравого моряка, закривали його босі ноги. Неприкритими залишалися тільки довгі пальці. Всі дванадцять... Начищені до блиску чорні мешти, стояли справа від дверей носками до виходу. Колоритності образу додавала дуже старий гуцульський капелюх з білою пір'іною.

Мольфар Тринда покурював глиняну люльку, поважно відаючи, своєму гостю, дуже правдиву історію Тринадцятої гори. Зрідка він замовкав аби випити з Петром чергову порцію самогону. Дим він випускав, якимись чудернацькими фігурками, схожими на звірів і дерева, щоразу посміхаючись прищуреними, хитрими очима. Тільки вони видавали настрій старого, бо густа, довга борода приховувала майже все його обличчя. Петро було намагався записувати розповідь на мобільний, але безуспішно. Техніка відмовлялася працювати.

* * *

«Ти в Карпатах, синку. Жива магія гір. Тут ще й не таке буває. Тринадцята гора. Проведу я тебе туди. Не переживай, напишеш ти свою казку. Чому тринадцята? Ця гора час від часу вибухає вулканом. Зникає безслідно, а на її місці – нова – точна копія попередньої. Була вона і Другою, і П'ятою, і Десятою... А от коли Першою стала нікому невідомо. Навіть я не знаю хто придумав її так називати.

Оселилася під нею якимось нечиста сила, за часів, як звалася вона Дванадцятою. Краще не згадувати... Мабуть тому передчасно і сталося все. Гора вибухнула вулканом з такою силою, аж земля порепалася. Трусилося все навкруги, палало... Що було – загуло. Ой-йойой. Тепер там навіть найменшого сліду нема того армагедону: лісом поросло, травною вкрило, водою змило... Тоді з-під землі всі чорти повистрибували. Гарминували пакосні по всій окрузі...

З'їхалося, відразу з усього світу на порятунок, сила-силена мольфарів. Мабуть сто, а може й більше. Ледве вгамували харцизяк. Загнали таки назад нечистих до пекла. А одного чорта, самого смирного, залишили. Зробили з нього добру людину, та так майстерно, щоб він сам не знав ким раніше був. Охрестили його Петром та пустили поміж людей казки розповідати. Тепер Чорт міг не тільки хитрувати і ненавидіти, а ще й кохати і бути коханим. Опісля порішили мольфари більше не давати горі нових імен. Перейменувати востаннє на Тринадцяту і наклали печатку від нечистого всього аби вже ніколи не вибухала. Не віриш? На ось нашу місцеву газету „Гора“. Там про все це написано. Потім прочитаеш. Поклади її до рюкзака, а поки що слухай.

Я наглядаю тепер за всім тутечки. Ото ж... не ображайся, ти ж не винен. Таке в тебе прізвище – Чорт. Просто співпало, а може й ні.

Знайдеш ти там своє диво. Не переживай. Скільки я вас, отаких, туди-сюди кидаю. Вже давненько сюди ніхто не приходив за казкою. Перед тобою був один чоловік. Того насправді, як він сам казав, інше цікавило. Що він шукав? Мабуть сам не знав до пуття. І прізвище в нього відповідне – Шукевич. Мабуть таки знайшов щось, бо записав, чорним по білому, все побачене тут в якийсь зошит.

Та наразі не про це. Гора тепер має величезну печеру. Вершиною, цій горі, слугує дно озера. Все там перевернуте догори низом. Ось. Чим вище ти на неї підніматимешся, тим глибше опускатимешся, а чим глибше опускатися, тим вище підніматимешся. Отака ото колізія. Не бійся, нижче дна озера не піднімешся. Дно завжди буде зверху. Побудеш там деякий час, роздивишся, що до чого. Якщо ти чистий чоловік казка вийде добра...

В печері вічний ранок. Ніч не відступила, а день не почався... Ще там є відображення верхнього озера зі справжнісінької срібної води. Назване Сльозою вершини. А в ньому риби, як бліх у бродячого пса. Знаю, ти рибалка ще той. Риболовля буде знатна. Човник біля берега припнутий. В ньому сіть. Наловиш... Розпалиш багаття і юшка тобі, і запекти рибку можна. Тільки от забудь, як її ловити правильно. Пий, пий. Тепер я. Будьмо!»

Отак вони сиділи на земляній підлозі, встеленій смерековими гілочками, передавали один одному літрову пляшку скажено-міцного самогону, аж поки не осушили її до дна.

«Залиш свою мобілку. Повернешся – забереш. Не знадобиться вона там. Мабуть куртку залиш і кросівки – теж зайве. Там тепло. Літо буде для тебе. А ще тримай шматочок зеленого олівчика», – сказавши це, він дістав з кишені олівця, відламав третину та передав Чорту.

* * *

Петро Чорт знову сидів у човнику посеред озерця. Він вже вкотре згадував історію Тринадцятої гори, говорив сам до себе, але вже особливо цим не переймався:

«Знущався. Якесь безглуздя. Чи я казав йому що? До чого тут оця рибалка? Яке багаття? З чого? З каміння чи з водорості? Напився сам, мене споїв. Завів до

чорта на роги. Зник без сліду і запаху. От пройдисвіт. Не хочу я вже ніякого дива. Бажань у мене нема. Казку я й так напишу без дідових витребеньок.»

Чорт був у тій самій величезній печері, біля невеличкого озерця... Що разу, переступаючи її поріг, щоб піти звідси, опинявся в човнику. Тринадцята гора не хотіла випустити його без подарунку на згадку.

Дивне відображення дивилося на нього з поверхні водойми. Чи то вода була такою прозорою чи й справді замість вершини гори він бачив дно озерця, яке було на самісінькій вершині гори.

«Якась маячня. Може Тринда не туди мене привів?», – подумав Чорт – «Недарма він говорив, що з таким прізвиськом краще було сидіти вдома і дивитися телевизор.» Щей жартував: «Тринадцята гора, Петро Чорт – це тобі не в магазин піти за пивом».

Іноді йому здавалося, а може це було насправді, що він бачить свої думки, які напрочуд швидко вкривали важкими, кольоровими краплями стінки величезної печери, а потім розтікалися донизу аби за лічені секунди перетворитися на сталагміти. Хоча для цього потрібен був тривалий час. Років так з двадцять-тридцять, а може й сто. Чорт вже в котре спостерігав за цією феєрією, залишаючись лише безвідмовним свідком.

* * *

Це був якийсь сон у сні, що снився Петру наяву.

Жива картина справжньої казки безсоромно вабила своїми пікантними подробицями, примушуючи стати її головним героєм.

Насолодившись таємницями, здійснених амурних бажань, ніч втомлено готувалася до відпочинку. Їй вже набридло милуватися своїми прикрасами, дивлячись на їхнє відображення в дзеркалах води, тому вона почала манірно від них звільнятися. Першими почали зникати зорі. Найяскравіші і найкращі залишала наостанок...

Молодий місяць неохоче розчинявся в променях світанку, ніби намагався затриматися для того, щоб позмагатися з сонцем. Та скоріше за все йому кортіло діждатися безсоромний ранок аби вмовити явити всю наготу того, що буде далі. Бо ніч відмовила йому, прикривши все пеленою своїх темних шат. Вона не наважувалась бути зовсім голою, тому він не бачив її справжніх спокусливих принад.

...Розплющив очі. Світанок... Не зовсім свідомо відчув, що не спить, а скоріше навпаки. Кліпнув повіками, але вона не зникла. Неприродно гарна русалка продовжувала старанно витирати скло і посміхатися. Він виявляється за брудним склом, а дівчина хвостом рятує його – витирає скло аби показати справжню реальність становища. Він ще раз кліпнув – безрезультатно. Русалка не зникала. З кожним помахом риб'ячого хвоста скельця його окулярів ставали дедалі чистішими. За мить зробилися чистими-чистими, прозорими-прозорими. Дівчина чмокнула його в скельця і нарешті зникла.

Тепер Чорт бачив все. Довго дивився на босі, брудні ноги. Згодом зрозумів, що вони його. Він чомусь не відчував рук. Вони онімили і здавалося знаходилися десь далеко звідси... Солодкий сон не відпускав, знову кликав у свої липкі обійми. Перехилившись через край човна, занурив голову у воду. Витягнув. Подіяло. Кволі, ще не зовсім свідомі, думки, наповнені нічними спогадами, дали відчутти де він і хто він:

«Заснув у човні... Дивно, не перший раз рибалю вночі. Тверезий. Здається... Пам'ятаю. Тягнув сітку. Вона заплуталась в водоростях... Мабуть втомився. Не наснилося ж... А може я взагалі не спав? Все... Нічого не пам'ятаю. Хм... Ти глянь. Так і залишилася на тому місці...»

* * *

...Після непорозумінь з самим собою Чорт швидко, та не без зусиль, справлявся з нею.

Він говорив сам до себе. Чув свій голос. Ставив питання, відповідав:

– Ого! Там таки щось є. Нарешті пощастило.

Зовсім важко і цікаво, і страшно, і...

– Може щука або сом? Кілограмів... Ого!

Мимоволі Петра почав лоскотати холодок страху. Коли з води виглянув хвіст – зовсім втратив контроль. Такого з ним ще ніколи не було. Руки тремтіли, пальці стали дерев'яними і зовсім не слухалися свого господаря. Було схоже на те, що вони навіть заважали тягти сітку, чіплялися за неї, немов великі гачки...

Нарешті зтягнув її у човен. Цікавість, підігріта адреналіном, змусила обережно розгорнути водорості... Серце закалатало так, ніби приготувалося вистрибнути з грудей аби втекти безвісти. Холодний піт цівочками стікав по голій спині, і, великими краплями вкрив розпашіле лице. Він закривав та відкривав очі, щипав себе. Вона не зникала. Залишалася лежати в якійсь непристойно відвертій позі.

Місячне сяйво та перші спроби світанку сонця додали таємничості. Його наповнило відчуття неприкритої «солодкої» загрози. Відверта краса заворожила і ніби кликала до сороміцьких випробувань. Він безуспішно намагався відповісти на свої ж питання: «Що зі мною? Хто вона?» Розум чинив спротив, а негідвладне перемагало, штовхало до невідомої прірви, примушувало його до жаху і безумства. Всі заборони раптом зникли, залишилася тільки її зваблива невідомість. Він насмілився доторкнутися. Відчув гладеньку, вологу шкіру, волосся... Воно переплелось з водоростями і ледь прикривало маленькі, наліті груди, залишаючи назовні соски. Раптом він почув слова дуже сумної пісні, співаної тоненьким жіночим голоском: «Мене мати породила, нехрещену схоронила...»

Неначе від удару струму відсмикнув руку.

– Нежива! Невже я? Я... Я не хотів. Я... Може штучне дихання? Та це ж не...

Вона ніби у відповідь посміхнулася, поволі відкрила очі. Великі, чорні, бездонні... Перша поцілувала його, в засос – мокрими, холодними і водночас нестримними вустами, намагаючись забрати залишки його свідомості солодким, липким язичком. Не існувало нічого, окрім неї. Та він спромігся не переступити заборонену межу, за якою була невідомість. Петру забракло повітря. Він відсторонив її від себе.

– А ти часом не Чугайстер? – пристрасно дивлячись на Чорта, несподівано запитала незнайомка.

Петра огорнув невимовний жах. Волосся на голові стало дибки, очі округлилися, але він знайшов в собі сили відповісти.

– Н-ні. Я Ч-ч-чорт. Петро Чорт. Ч-ччи я схожий на Чугайстра? – запинаючись, прошепотів Петро.

– Ніби так. Борода он яка. Скільки ти вже тут рибалив? – продовжувала зводити з розуму письменника мокра красуня.

– Нема в мене ніякої... бороди і зросту я нормального, – невпевнено промурмотів Чорт, хоча помацав своє підборіддя тремтячими руками.

– Жартую. А ти симпатичний блондинчику і окуляри тобі до лиця. А в твоїх волошкових очах я хочу втопитися...Заспокойся, – лагідно промовила русалочка і ніжно провела кінчиком хвоста по його брудним ногам. – І тіло в тебе ладне. Зніми свій одяг. Запацьорився ти з цією рибалкою. Я його виперу. Буде чистим-пречистим.

– Не треба, – майже благав Петро.

– Добре, як скажеш любчику. А в тебе є гребінець?

– Нема. Я тебе можу розчесати своїми пальцями.

– Розчеши. Розчеши мене, красунчику.

Чорт, тремтячими руками, замість розчісувати, просто гладив їй скуйовджене волосся.

– Любий, який ти вправний, які ніжні в тебе в руки...

Петро трохи оговтався, руки вже не тремтіли. «Розчісування», як на диво, його заспокоїло.

– Чого тобі боятися Чугайстра? Він їсть мавок, а ти русалка, – вже впевненіше продовжив розмову Чорт.

– Не вгадав. Я не русалка і не мавка. Я – Настуня, – заявила красуня, – Захочу, буду ким завгодно...

Опісля, не в змозі ні наполягти, ні стримувати себе, тільки спостерігав за тим, як вона вистригнула з човна. Вже з води, на прощання, помахала рукою і зникла.

Несказані Настунею слова, відчеканились в його свідомості: «Коханий!.. Тепер ти мій! Якщо тут тобі буде завтра, чекай, на цьому місці...»

* * *

В човні не було жодної рибини. Тільки порвана, забруднена мулом сітка, непотребом, лежала під його ногами. Та ще мокрий рюкзак з речами...

Чорт перевів погляд на свої брудні руки, які втомлено лежали на бортах човна. Вони, виявляється вже не десь далеко, а поряд. Спробував ворухнути пальцями. Пальці, переплетені водоростями, неохоче йому підкорилися. Деякі, найдовші стеблинки, в перших променях світанку, як йому здалося, були дуже схожі на русяві волосинки. Через силу підняв свої руки і почав звільняти від водоростей. Потім перехилився через борт, занурив їх у прозору воду. Подивився на долоні. Вони виблискували чарівним світлом золотавих кружалець луски. Потер їх одна об одну, змиваючи бруд разом з відблисками нічної пригоди. Золотаві кружальця вкрили собою пурпурову поверхню озерця, утворивши невеличкий килимок, біля борту човна, на якому вималювалося дуже знайоме, усміхнене дівоче обличчя. Петро зачерпнув пригорщу води разом з килимком. Тепер воно було в його долонях. У нього не залишилося сумніву, хоча він відмовлявся вірити своїм очам, але це була дійсно... Дівчина з риб'ячим хвостом. Вона змовницьки підморгнула.

Чорт почув знайомий голос, від якого по тілу побігли мурахи. Руки затремтіли і вода крізь пальці стекла йому на коліна. За мить образ зник. Перед ним знову були золотаві відблиски луски. Зачарований цим мерехтінням, він незчувся, як почав знову говорити сам до себе. Слова, несказані Настунею, перетворилися на шепіт його пересохлих губ:

– Коханий!.. Тепер ти мій! Якщо тут тобі буде завтра, чекай, на цьому місці...

* * *

– Ось він – справжній вихід. Несказані слова мають бути записані. Якщо тут для тебе буде завтра. Якщо буде завтра! Треба почати писати казку тут і зараз.

В даній ситуації це говоріння з самим собою, як йому здалося, стало єдиним засобом від божевілля.

Він витягнув із рюкзака вологу газету:

– От, Тринда так Тринда. Газетка. Чистий лист. Тільки назва «Гора№ 13».

Порвав її на шматки. Взяв огризок олівця...

– Тут і зараз, – Петро декілька разів повторив ці слова. – Так я й почну нову казку.

Вже було списано декілька аркушів. Підстругано разів зо три олівця. Петро Чорт все писав та писав свою казку, аж доки не закінчилися шматки газети і не списався до пальців олівець. Петро Чорт переможно тримав тринадцять аркушів вологого паперу списаного словами, скоріше схожими на дитячі каракулі.

Тепер його крок через поріг печери був справжнім. Промені вранішнього сонця примусили примружити очі. Голос мольфара Тринди остаточно повернув йому реальність:

– Здоров був. Знайомся, моя помічниця, Настуня. Молода ще, зелена. Та нічого, буде з неї діло. Настуня, а це і є той чорт, про якого я тобі розповідав. Не даремно кажуть: «Не шукай чорта, він сам тебе знайде.»

Чорт ніяково потис дівчині руку:

– Петро. А де твій хвіст?...

– Настуня. Смішний ти Чорт. Папірчики розстели на камені. Хай сонечко підсушить твою нову казку, – дівчина загадково посміхнулася і поцілувала Петра в щічку. – Тепер ти мій...

Як правильно їсти електронні помідори

– Дядьку, ви вже знаєте, як правильно їсти електронні помідори? – запитав його сусідський хлопчик Дмитрик.

Дмитрик грався у дворі разом зі своєю сестричкою близнючкою Василянкою. Вони на своїх перших, чесно зароблених, канікулах. Школярі, але з пісочницею ще не розлучилися. Петро не раз розповідав їм про електронні овочі майбутнього. Тепер дітлахи, захоплені цими казками, вирощували свої диво рослини. Пригортали піском кольорові камінці. Поливали їх. Потім встромлювали поверх палички і чіпляли на них кульки.

* * *

Відпустка, яку він провів у забутих здоровим глуздом селах, на південних просторах країни, вже в котре, змінило його й так строкате життя, повне непередбачуваних курйозів.

Відпочинок вдався. Свіже повітря, якісна натуральна їжа, неймовірні історії, нові знайомства, свіжі ідеї... Це не якісь там столичні буденні теми про сірих бичків. Останнім часом він взяв за правило мандрувати пішки. Єднання з природою і всяке таке. Навіщо обмежувати себе коробкою транспортного засобу?

Безмежний степ, стрічки річок, помірний клімат – аграрний рай. Петра вразили масштаби виробництва. Поля, сади, виноградники... Просив хазяїв просто походити по плантаціях. Ті, вражені таким проханням, ввічливо пускали на імпровізовану екскурсію, дивуючись з якого дикого краю ця доросла дитина.

Петро Чорт ходив поміж рослин і говорив з ними... Він не очікував від себе такого нестримного лету душі. Особливо вразили його баштани. Південне диво – рябі кавуни, викликали у нього шалений сплеск емоцій. Куди оком кинь, аж до туди

де сонце сходить, лежали ці великі, солодкі істівні кулі. Їх були десятки тисяч. Він здійняв руки догори, закрив очі і вигукнув, що є сили: «О-о-о!!!».

Згодом йому відкрилася і зворотна сторона цієї краси... Чорт оцінив копітку працю людей, які вирощують ці скарби. Скільки вкладено в землю людської енергії! Тепер Петро знав напевне, чим буде займатися найближчим часом.

На осінь вирішив вступити на заочну форму навчання до аграрного університету. Обрав відразу два факультети. Агрономія і інженерія... Так він міг навчатися, заробляти гроші на життя, завершити недописаний роман, а ще втілювати в реальність свою нову ідею.

Чорт аж занадто наполегливо перейнявся вивченням відповідних наукових галузей. Життя набуло структури чіткого алгоритму. Мозок карбував новий формат реальності. До цього часу, приспаний потенціал творця, вдало починав продукувати неймовірні варіанти втілення нових ідей. Відповідні напрацювання в цій галузі вже були, але таке революційне рішення могло визріти тільки у голові Петра.

...Закінчив навчання екстерном за три роки.

Як йому це вдалося? Неймовірно, але Петро й сам не міг повною мірою усвідомити, що ж насправді відбулося. Він вже не той Петро, який тільки мріяв і насолоджувався життям. В ньому виникла непереборна потреба по мірі своїх сил і можливостей вносити корективи в процеси буття...

Не за горами той час, коли йому не забракне духу знати всю правду про себе. А поки Петро Петрович Чорт – доросла дитина, яка росте і прагне до знань.

Хто він? Звідки? Навіщо? Ці вічні проблеми актуальні не тільки для нього, бо й звичайні люди теж в одвічному пошуку, бо замість відповідей отримують все нові й нові питання.

* * *

Втілення в реальність ідеї безсмертних рослини, пришвидшила звістка про друк престижним видавництвом його збірки казок. Петро, на radoщах, витратив всі

заощадження на купівлю кольорових повітряних кульок зі смайликами, які роздав на площі випадковим перехожим.

Він ніколи і ні за чим не жалкував. Просити в борг – не його правило.

Голодна уява малювала неймовірні частування... Навіть сни зваблювали його смаколиками, від яких на ранок бурчало у животі. В деяких снах, їжа у вигляді кольорових кульок падала прямо з неба на землю, мов манна небесна. Кульки підстрибували, розліталися врізнобіч, аж поки не зникали за горизонтом. Він дійшов висновку, що проста їжа має бути взагалі безкоштовною, її має бути дуже багато, аби вистачало всім... А все інше, як то розваги і всілякі модні девайси – будь ласка працєю та плати.

Плоди матимуть форму кульок. Одного розміру, однієї форми, але різні за кольором та смаком.

Початок літа... Орендований клаптик землі у столичному передмісті. Район Лисої гори. Воскресенська слобідка... Варіант із газети оголошень. Старенький будиночок. Головне – великий город, обнесений високим парканом.

«Все просто і складно одночасно!» – раз по раз вигукував Петро, записуючи у щоденник результати поточного дня експерименту. Так мабуть почували себе перші алхіміки, отримавши більш-менш очікуваний результат своїх потуг створити філософський камінь.

Всі процеси відбувалися згідно чіткого алгоритму. Невеличка срібляста куля – біо-резонатор магнітного поля землі, розміщений посеред поля на спеціальній підставці. Ця конструкція нагадувала м'ячик для гольфу, готовий до удару ключкою.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/mis-ko_serg-y/ege-zh

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)